

bravă soldată avusesse neștrămutata dorință de a întrebuița produsul vânzării diamantului, spre rescumpărarea lui Conrad. Când tatăl Riemann cugetă la plăcerea que ar fi simțit, vedând rumperea fărrelor generosului său fiu, inima-i săltă de bucurie, și lacrămele îi veniă în ochi. Cu toate acestea, de la sosirea sa la Rio-Janeiro, începuse a avea o secretă speranță, quod-lă va vedé în curând liberă.

CAPITULUL XXI.

Conrad își recâștigă libertatea.

Quând o să se reîntórne ore? dicea Anna în toate dillele. Quátă mi se pare de lungă timpul! Daqua am cunnósce măcar motivul aquestei căllătorii, totă am fi mai puçin neliniștită; ânsă repedea plecare a tatălui nostru cu aquestă străină, îmi pare de urrită augură.

— Nu te mihni, îi dicea Wilhelm; Claus este ună omă pré onestă, și incapabilă de a arunca pe tata în vre-o nevoie. Póte quod vor veni astădi. »

Dillele se strecură, și căllătorii nostri nu se mai înturnă. Aquelleași plângeră din partea Annei, a-